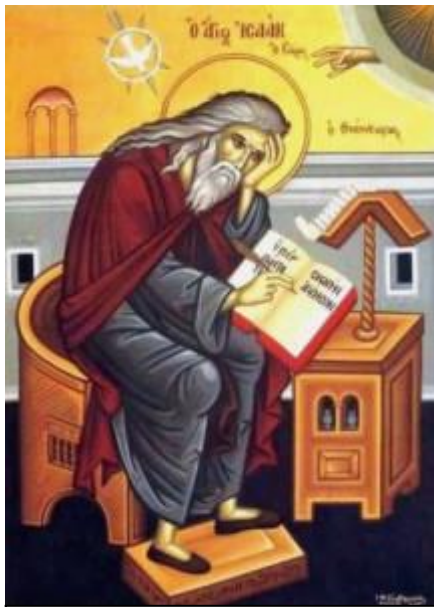

DESPRE CREDINȚĂ ȘI DESPRE SMERENIE

Sf. Isaac Sirul,
icoană

din acea purtare de grijă ascunsă, care îi ferește mădularele lui cele fragede, ca să nu se apropie de el vreo vătămare.

Ține înăuntrul tău credința și smerenia, că între ele vei afla milă și ajutor, și cuvinte spuse de la Dumnezeu în inima ta; vei mai afla pe păzitorul, care pe față și în ascuns cu tine petrece. (...)

Credința urmează simplității, iar subtilității unor gânduri sucite, îi urmează părerea. Și păreri îi urmează îndepărtarea de Dumnezeu.

Când te apropii pentru rugăciune de fața lui Dumnezeu, așa să te vezi cu gândul ca o furnică, și cu animalele ce se târăsc pe pământ, și ca un vierme și ca un prunc, care nu știe să vorbească. Și înaintea Lui să nu zici vorbe de cunoștință, ci cu copilărească îndrăzneală să te apropii de Dumnezeu, și mergi înaintea Lui, ca să te învrednicești de acea părintească purtare de grijă, cu care părinții învăluiesc pe copilașii lor cei mici. Poate pruncul umbla gol toată iarna, pe când ceilalți sunt îmbrăcați și îmbrobodiți, și frigul se poate furișa în tot trupul lui. Dar el șade gol în zilele de frig, de ger și de brumă și nu simte durere. Căci trupul lui nevinovat, acoperit este într-o haină nevăzută,

Acum poți să ai credința, că este o purtare tainică de grijă, prin care trupul cel gingaș, cel grabnic la orice păgubire, din pricina gingășiei lui și a neputinții în care petrece, este păzit în mijlocul atâtor potrivnicii, fără să fie biruit de ele. "S-a zis, că păzitor al pruncilor e Domnul".

Și nu-i vorba aici numai de cei micuți cu trupul, ci și de cei ce sunt înțelepți în lume, dar își părăsesc știința lor, sprijinindu-se pe acea bogată înțelepciune, și făcându-se ca niște copii în voința lor, și atunci află ei acea înțelepciune, care nu se învață prin experiență. Și bine a zis înțeleptul de Dumnezeu Pavel: "Cel ce pare că este înțelept în veacul acesta, să se facă nebun ca să ajungă înțelept". (Corinteni 3, 18). Tu însă cere de la Dumnezeu să-ți dea ție, să ajungi la măsura credinții. Și când simți-vei în sufletul tău desfătarea ei, nu-mi este greu să-ți spun iarăși că nimic nu te poate împiedica pe tine de a ajunge la Hristos. Și nu-ți va fi greu, să fii în tot ceasul răpit din cele pământeste, și să rămâi ascuns de lumea aceasta deșartă, și neputincios, precum și de aducerea aminte de faptele ei. Pentru aceasta fără de

preget roagă-te, și fierbinte le cere, și cu multă sârguință le cerșește pe ele, până le vei primi.

Dar oare ce ți se pare, poate să primească cineva acea cunoaștere duhovnicească prin cunoașterea cea sufletească? Dar nu numai că nu poți să primești cunoașterea cea duhovnicească prin cea sufletească, ba și cu neputință este să o simți cu simțurile și să se învrednicească de ea vreunul din cei ce se sânguiesc să ajungă iscusiți în cunoașterea cealaltă, cea sufletească. (...)

Acea cunoaștere duhovnicească însă, n-o poate primi, de nu se va întoarce și nu se va face ca un prunc. Că ăla după aceea simte desfătarea Împărăției Cerurilor. Și ea nu se află în lucrarea gândurilor, ci poate fi gustată prin Har. Dar până a nu se curăți omul, și nici s-o audă măcar nu poate, fiindcă nimeni n-o poate dobândi prin învățatură. Fiule, dacă vei ajunge prin credință la curăția inimii, și dacă te vei ascunde de cunoașterea lumii acesteia, dintr-o dată cunoașterea duhului se va afla înaintea ta fără s-o cauți de fel.

(Sfântul Isaac Sirul,
Cuvinte despre nevointă)